

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

29. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

22. ČERVENCE 2018

Z obsahu:

**O přikázáních - Boží
lásky předchází**

Zákon a dává mu smysl
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 27. června 2018
- strana 2 -

**Svatá Bartolomějka
Capitaniová**

Libor Rösner
- strana 5 -

**Křemešník - krásná
samota pátera Vaňka**

Petr Bobek
- strana 7 -

**Ideolog Muslimského
bratrstva zednářem**

P. Milan Glaser SI
- strana 9 -

**Vítej, věrný služebníku,
opět mezi svými (8)**

- strana 10 -

Vizionář:

**Tajemství zjevení
v Tre Fontane (15)**

- strana 11 -

**Mariánský sloup
na Staroměstském
náměstí v Praze (2)**

Ing. Josef Pejřimovský
- strana 12 -

**Připravuje se kniha
o lidickém faráři**

Josefu Štemberkovi
- strana 13 -

Křemešník - malebné poutní místo Českomoravské vrchoviny

O přikázáních – Boží láska předchází Zákon a dává mu smysl (Dt 4,32–35)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
27. června 2018 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme promluvou o přikázáních, která jsou, jak jsme řekli, spíše slovy Boha k jeho lidu, aby šel správně; láskyplnými slovy Otce. Desatero slov začíná takto: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.“ (Ex 20,2) Mohlo by se zdát, že takový úvod se ne-

hodí k následujícím zákonům ve vlastním a pravém smyslu slova. Ale není tomu tak.

Proč Bůh činí toto svolání o sobě a o osvobození? Protože na horu Sinaj se přichází po přechodu Rudým mořem: Bůh Izraele nejprve zachraňuje a potom žádá důvěru.⁽¹⁾

Bůh nikdy nežádá, aniž by předem obdaroval. Nikdy. Nejprve zachraňuje,

nejprve dá a potom žádá. Takový je náš Otec, dobrý Bůh. Desatero tedy začíná Boží velkodušností. Pochopme důležitost prvního prohlášení: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh.“ Je zde přivlastňovací zájmeno, je tu vztah, sounáležitost. Bůh není cizinec: je *tvůj* Bůh.⁽²⁾

Pokračování na str. 4

Pýcha předchází pád. Známé přísloví v sobě nese hlubokou duchovní, a chceme-li, i teologickou pravdu o lidském životě, o cestě spásy. Můžeme na následujících stránkách rozjímat o tom, jak člověk zahleděný do sebe, orientovaný na svůj osobní prospěch, člověk vzdálený od Boha se snaží – ať vědomě, či nevědomě – zničit vše dobré, co vzešlo od Boha a co bylo jinými lidmi vytvořeno ke cti a slávě Boží. Anebo naopak, jsme svědky toho, jak nefalšovaná pokora zkrášluje srdce či duši člověka a jak proměňuje i jeho okolí.

Asi je zbytečné klást si otázku: Odkud zlo pochází? Snad všichni dobře víme, že zlo má svůj zdroj v rovině duchovní, protože prvním, kdo se postavil proti Bohu, byl anděl, bytost duchová, nikoliv lidská, z masa a kostí. Tento pyšný anděl, zvaný satan či ďábel, má jedinou touhu: milujícímu Trojjedinému Bohu vzít co největší počet duší, strhnout je navěky do nejstrašnějšího utrpení. Žel, zde na zemi tyto duše ďáblu lest a lež o svobodě zaměřené na sebe neprohlédají a pro domnělé štěstí a svobodu udělají cokoli...

A tak se v lidském konání neustále připomíná tento odvěký boj mezi dobrem a zlem. Pomineme-li všechny bludné smyšlenky o původu zla a o působení ďábla ve světě, narážíme ještě přinejmenším na jednu zá-

Editorial

ludnost: Čím více se člověk soustředí na sebe, tím méně – logicky – upoutává svoji pozornost na Boha. A čím více se takto člověk vzdaluje od Boha, tím méně je schopen rozlišovat mezi dobrem a zlem. A čím více se vytrácí schopnost rozlišování dobra a zla, tím méně má člověk sílu se zlem bojovat a případně se vrátit zpět na cestu k Bohu, na cestu spásy. Neboť je-li zdroj dobra, Dobro samo, vzdáleno lidskému pohledu, je vcelku přirozené, že se uměňuje také schopnost dobro znát, čili dojít k pravdivému povědomí o tomto Dobru. A to je pak pověstným kamenem úrazu. Ačkoliv je Boží milosrdenství nezměrné, takže i když zatím svět nezanikl a nadále trvá, schopnost přijmout vtěleného a ukřižovaného Ježíše se rozrůstající lidskou pýchou, zaměřenou proti přirozenému Božímu řádu, vytrácí. Jeví se, že lidstvo spěje do bodu, kdy záchrana světa už nebude možná. Neznamená to, že neexistuje naděje na záchranu lidských duší, avšak zatvrdlost mnohých nedovolí jejich obrácení – zde rozhodně platí, že „milost předpokládá přirozenost“. Je-li lidská přirozenost narušená pýchou, vytváří se tím – žel – mocný předpoklad k to-

mu, aby se duše člověka zadusila vlastním egem. Tak se z ní vytratí přirozená touha po přesažnosti sebe sama – po Bohu Stvořiteli.

Tím se vracíme na začátek a můžeme si dát do souvislosti, co znamená, že zlo má duchovní původ. Jestli se někde rozhoduje o dobru a zlu, pak je to nepochybně děj uvnitř každé lidské duše – a ta není ničím hmotným, co lze fyzicky opravit či nějak změnit. Proto je tak nezbytně nutné pokorně začít návratem k pravému poznávání Boha u sebe (ačkoliv dokonalé poznání Boha budeme mít až po smrti), a teprve pak se můžeme stát nositeli Božího království pro druhé. Není to snadné, zvláště když se mnohdy tak těžce hledá ticho, v němž můžeme pokorně jako děti stanout před Trojjediným Bohem. Nicméně, každé období lidských dějin má své obtíže a k jejich překonání nepochybně máme i dnes dostatek Božích milostí – tím si budme jisti. A máme-li pocit, že nikdy nezuřil ďábel více než v našich dnech, přijmeme to jako výzvu k úsilí o intenzivnější spojení s Trojjediným Bohem, vycházející z pravdivého života podle Desatera a Ježíšova učení – to je jediná bezpečná cesta k návratu do domu milujícího Otce v nebesích.

Neposkrvněná nechť nás provází bez přestání!

Daniel Dehner

Ježíšovi učedníci se vrací ze své první apoštolské cesty. Jsou plni dojmů a nových zkušeností. Mohli si ověřit, co to znamená pracovat ve službách Boží milosti a Boží moci. Děkuj Pánu za dary, které rozdával a bude rozdávat nejen jejich prostřednictvím, ale prostřednictvím všech svých vyvolaných kněží. Děkuj Mu i za to, že můžeš být svědkem jejich radostného návratu a upřímného vyprávění. Čerpej z toho zážitku sílu a touhu dát se Bohu zcela k dispozici pro dlouhodobý zápas s mocnostmi temna a zla.

Po náročné práci zasluhují učedníci chvíli odpočinku. Kam je Pán odvádí? Na pusté místo. Po intenzivním apoštolátu není lepšího odpočinku než setkání s Bohem o samotě, daleko od všech lidí, věcí a veškeré aktivity, i té, která je jinak záslužná a potřebná. Nauč se takto odpočívat na místě, kde můžeš opravdu zůstat jen ty sám se svým Stvořitelem.

Zatímco Ježíš odchází se svými na místo samoty, zástupy, které Ho hledají, nešetří námahou, aby mohly být v jeho blízkosti. Osvoj si jejich vytrvalost i předvídatost, s jakou dokážou vyhledávat svého učitele a dobrodince. Pociťuješ-li však nelibost, že přicházejí právě ve chvíli, kdy ruší vytouženou samotu, nedávej to najevo, dokud se nepřesvědčíš, jak na jejich neočekávaný příchod reaguje sám Pán.

Všechna Ježíšova práce s apoštoly směřuje k tomu, aby si z nich vychoval dobré pastýře pro veliké stádo potřebných a strádajících. A oni právě svou vytrvalostí, jakou vynakládají při hledání Ježíše, dokazují, jak naléhavě pociťují svoji nouzi. Jak by jim Pán mohl vyčítat, že Ho ruší v době odpočinku, když sám vidí lépe než oni, jak velice potřebují jeho pomoc. Nemůže jim to zazlívát, naopak, je Mu jich líto, že jsou jako ovce bez pastýře. Jeho dobrotivé srdce je pro ně otevřeno, ať přicházejí kdykoliv. Tělesná a duchovní nouze, která je trápí, také nezná odpočinku.

Hřích je vyhnal z místa hojnosti, kterou jim záviděl odvěký nepřítel. Ale Pán přišel oznámit, že nastává usmíření. Skrze Něho mají opět získat přístup k Otci. Pán

je chce přivést nazpět na jejich luhy, aby mohli růst a množit se. Právě proto přišel vzbudit nad nimi pastýře, kteří je budou pást, aby se už nemuseli bát ani strachovat a už se neztratili a nesešli na cesty smrti.

Je to zatím malá družina, jsou to ti první z těch, které si pro toto poslání pečli-

vě vybírá a vychovává. Je nejen jejich učitelem, ale i jejich nejdokonalejším vzorem. Aby mohli v jeho jménu vyhánět zlé duchy, musí se Mu stát podobnými v je-

ho milosrdné lásce a pokorné služebnosti, která se rozdává a obětuje až do krajnosti. *Smiřuje totiž s Bohem* nikoliv pouhým slovem, ale *svou vlastní krví*. Je Pastýřem i Veleknězem, Obětníkem i Obětí.

Nepřestávej děkovat Pánu za nesmírný dar, jaký nám zanechává ve svých pastýřích, kteří jeho jménem pasou Boží stádo. Tvoje vděčnost bude tím větší, čím hlubší bude tvoje přesvědčení o jejich totožnosti se samým Kristem. Posílá ti je, aby ti sloužili všim, čím On sám slouží zástupům, které Ho tak toužebně vyhledávají i na skrytých a odlehlých místech. Je v tvém vlastním zájmu, abys jim vyprošoval plnost darů Ducha, aby je pak mohli rozdávat v hojnosti, jako je rozdává Ježíš. Pomáhej jim svou vírou, aby jejich slova i jejich skutky mohly působit divy, které svět potřebuje ke spáse. Neboť nevěříš-li bezvýhradně v jejich moc, chybí ti základní předpoklad pro tvé uzdravení.⁽¹⁾

Tvá modlitba je o to potřebnější, že i Ježíšovi pastýři nosí své povolání v *hliněných nádobách*⁽²⁾. Jak upozorňuje prorok i zkušenost, není vyloučeno, že se mohou zpronevřit svému poslání. Nikdo je nemůže zbavit jejich odpovědnosti, jestliže *rozptylují stádo a nestarají se o ně* podle Pánova příkazu a příkladu. *Běda pastýřům, kteří ničí stádo, které pasou!*

Přehlížet a mlčet, když se do ovčince vloudí nepřítel a ohrožuje *zbytky stáda*, znamená podílet se na jeho ničení a rozptýlení. Pán však ukládá svým pastýřům bdělost: *Na tvých hradbách, Jeruzaléme, ustanovil jsem strážné. Ani ve dne ani v noci nesmějí nikdy mlčet. Vy, kteří hlásáte Hospodina, nedopřávejte si nikdy klidu.*⁽³⁾ Kdo se ujme ovcí, které se bezradně ohlížejí, kdo je zachrání, aby nezahynuly? Pros Pá-

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 23,1-6

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu – praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků – praví Hospodin. Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí – praví Hospodin. Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení – Ef 2,13-18

Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části – (židy i pohany) – spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil

Dokončení na str. 11

na bez ustání, aby vzbudil pastýře, kteří je budou pást a nebudou se bát ani strachovat, dokud je neshromáždí a nepřivedou zpět na svěží pastviny.

Je tu ještě další důvod k vroucí modlitbě za pastýře. Ohrožuje je nejen vlastní slabost, ale i zášť nepřítel. Čím lepší a svědomitější strážce stáda, tím větší překážka pro Zlého. Není divu, že se stávají cílem záłudných útoků. Pros proto Pána, aby pro ně *prostíral stůl svých darů před zraky nepřátel*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mk 5,33; ⁽²⁾ srov. 2 Kor 4,7;

⁽³⁾ Iz 62,6; ⁽⁴⁾ srov. Ž 23,5

O přikázáních – Boží láska předchází Zákon a dává mu smysl ...

– dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

To vysvětluje celé Desatero a vyjevuje také tajemství křesťanského jednání, protože tentýž je postoj Ježíše, který pravi: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás.“ (Jan 15,9) Kristus je milován Otcem a touto láskou miluje nás. Nezačíná od sebe, nýbrž od Otce. Naše skutky často ztroskotávají, protože začínáme sami od sebe a nikoli od vděčnosti. A kdo začíná od sebe, kam dojde? Kdo začíná od sebe, dochází k sobě! Je neschopen cesty, vrátí se k sobě. Je to egoistický postoj, o kterém lidé žertem říkají, že je „se sebou a pro sebe“. Vychází od sebe a vrací se k sobě.

Křesťanský život je především vděčná odpověď štědrému Otcovi. Křesťané, kteří jenom plní „povinnosti“, prokazují, že osobně nezakusili onoho Boha, který je „náš“. Říkají si: „Toto musím, tamto musím.“ Jenom povinnosti. – Něco ti chybí! Co je základem této povinnosti? – „...že se to má dělat tak a tak...“ – Nikoli. Základem povinnosti je láska Boha Otce, který nejprve dává a pak přikazuje. Kladení zákona před vztah nepomáhá v cestě víry. Jak může zatoužit mladý člověk stát se křesťanem, začínáme-li u povinností, závazků, koherence, a nikoli od osvobození? Být křesťanem znamená jít cestou osvobození! Přikázání tě osvobozují od tvého vlastního egoismu a osvobozují tě, protože existuje Boží láska, která tě vede vpřed. Křesťanská formace není založena na silné vůli, nýbrž na přijetí spásy, to znamená nechat se milovat. Nejprve spása: Bůh zachraňuje svůj lid z Rudého moře a potom mu na Sinaji pravi, co má dělat. Tento lid však ví, že to dělá, protože byl zachráněn Otcem, který jej miluje.

Vděčnost je charakteristický rys srdce navštíveného Duchem Svatým. K poslušnosti vůči Bohu je především třeba pamatovat na jeho dobrodiní. Svatý Basil říká: „Kdo na tato dobrodiní nezapomíná, směřuje k pravé ctnosti a veškerému spravedlivému jednání.“ (*Malá řehole*, 56) Kam nás to všechno vede? Abychom se cvičili v paměti.⁽³⁾

Kolik krásného učinil Bůh pro každého z nás! Jak štědrý je náš nebeský Otec!

Chtěl bych vám navrhnout malé cvičení: Všichni si mlčky v srdci odpovíme: Co krásného pro mne učinil Bůh? Co krásného pro mne učinil Bůh? Osvobození, které zjednal. Bůh činí spoustu krásného a osvobozuje nás.

A přece někdo může mít dojem, že opravdovou zkušenost Božího osvobození ještě nezažil. To se může přihodit. Může se stát, že při pohledu do nitra nachází jenom smysl pro povinnost, spiritualitu nevolníků a nikoli synů. Co dělat v takovém případě? To, co dělal vyvolený lid. Kniha Exodus říká: „Izraelité nadále úpěli ve své robotě a z ní vystoupil jejich křik o pomoc k Bohu. Bůh slyšel jejich nárek a rozpomenul se na smlouvu s Abrahámem, Izákem a Jakubem. Bůh shlédl na Izraelity a dal se jim poznat.“ (Ex 2,23–25) Bůh se mi dává poznat.

Osvobozující čin Boha umístěný na začátku Desatera – tedy přikázání – je odpovědí na tento křik. Nezachráníme se sami, ale můžeme křičet o pomoc: „Pane, zachraň mne; Pane, ukaž mi cestu; Pane, pohlad' mne; Pane, dej mi trochu radosti!“ To je volání o pomoc, a je na nás, abychom žádali o vysvobození z egoismu, hříchu a z okovů otroctví. Toto volání je důležité, je modlitbou, je vědomím toho, co nás ještě deprimuje a není v nás osvobozeno. „Zachraň, pomoz, osvobod' mne“ – to je krásná prosba k Pánu. Bůh očekává toto volání, protože může a chce zlomit

naše okovy. Bůh nás nepovolal k životu, abychom zůstávali deprimováni, nýbrž byli osvobozeni, žili ve vděčnosti a radostně poslouchali Toho, který nás tolik obdaroval, nekonečně víc, než kolik bychom kdy mohli my dát Jemu! A to je krásné. Bůh ať je vždy veleben za všechno, co v nás učinil, činí a učiní!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Rabínská tradice k tomu přináší poučný text: „Proč nebylo Desatero slov prohlášeno na začátku Tóry? [...] K čemu to přirovnat? K někomu, kdo přijal vládu v nějakém městě, a potom se zeptal obyvatel: »Mohu nad vámi kralovat?« Oni však odpověděli: »Co jsi učinil dobrého, abys měl nárok nad námi kralovat?« – Co tedy udělal? Vybudoval jim hradby a postavil akvadukt, aby město mělo vodu. Potom za ně bojoval ve válkách. A když se pak znovu zeptal: »Mohu nad vámi kralovat?«, odpověděli mu: »Ano, ano.« Tak také toto místo umožnilo Izraeli vyjít z Egypta, nechal kvůli nim rozestoupit moře, seslal jim manu, vyvedl vodu ze skály, nechal přiletět křepelky a nakonec jim vyhrál válku proti Amalekovi. A když se jich zeptal: »Mohu nad vámi kralovat?«, odpověděli: »Ano, ano.« – *Il dono della Torah, Commento al decalogo di Es 20 nella Mekilta di R. Ishamael*, Roma 1982, str. 49.
- ⁽²⁾ Srov. Benedikt XVI., *Deus caritas est*, 17: „Dějiny lásky mezi Bohem a člověkem spočívají právě ve skutečnosti, že zmíněné sjednocení vůle přerůstá ve spojení smýšlení a citění, a tak se naše chtění a vůle Boží stále více ztotožňují. Boží vůle tak už pro mne není vnějším chtěním, které by mi něco nařizovalo prostřednictvím přikázání jaksi zvenku, nýbrž je mou vlastní vůlí, a to na základě zkušenosti, že Bůh je mi niternější nežli já sobě. Pak narůstá odevzdanost Bohu a Bůh se stává naší radostí.“
- ⁽³⁾ Srov. *Kázání v Domě sv. Marty*, 7. října 2014: „Modlitba je upamatování se před Bohem na svoje dějiny. Protože naše dějiny jsou dějinami jeho lásky k nám.“ Srov. *Detti e fatti dei padri del deserto*, Milano 1975, str. 71: „Zapomnění je kořenem každého zla.“

Svatá Bartolomějka Capitaniová

*Mezi zakladatelkami nových kongregací, které vznikaly v 19. století, se tato svě-
tice vyjímá svým mládím. Zatímco jiné svaté ženy své instituty zakládaly ve zralém
věku, ona u zrodu té „své“ stanula v pouhých 25 letech.*

Svatá Bartolomějka pocházela ze severoitalského městečka Lovere, kde se 14. ledna 1807 narodila Modestovi a Kateřině Capitaniovým. Rané dětství budoucí světice mělo do idylky daleko, její otec byl známý pijan a rváč; když „ho to popadlo“, neváhal v opilosti napadnout i svou manželku a dceru Bartolomějku, matce tak podobnou. Otcovy vlastnosti podědila pro změnu prchlivá a hádavá mladší dcera Kateřina, která si na mírumilovné Bartolomějce často vylévala zlost.

Neznamená to, že by Bartolomějka či Mea, jak ji doma zkráceně říkali, byla nějakou domácí puťkou, naopak byla velice živá a temperamentní, všude jí bylo plno, zkrátka takové „malé šídlo“, jak se krásně česky říká. Stala se nepsanou velitelkou místních dětí, mozkiem všech jejich zá-
bav a dobrodružství. Zároveň byla ale neobvykle bystrá, jasnozřivá a inteligentní.

Matka, snad aby zkrotila živelnost své dcery, dala jí spolu s mladší Kateřinou na vychování k loverským klariskám. Prostředí ústavu vedeného zbožnými a vlídnými sestrami bylo pro Mea jako stvořené, vloženo se tam našla. Sestry sv. Kláry dokázaly usměrnit dívčin temperament, aniž by ubraly na její přirozenosti. Svým příkladem i příklady světců vzbudily v Bartolomějce hladovou touhu po svatosti.

Vypravuje se historika z jedné hry, při níž matka představená nechala mladičké chovanky losovat slánky s podotknutím, že která si vytáhne nejdelší, stane se svatou jako první. A zatímco slánky připravovala, Mea odběhla k soše Panny Marie a usilovně ji prosila, aby mohla být co nejdříve svatá. Pak si vytáhla tu nejdelší slánku a její radost neznala mezí.

Vzorem pro dosažení svatosti v co možná nejkratší době se Bartolomějce stal sv. Alois z Gonzagy, jehož rodné Castiglione leží od Lovere, co by kamenem dohodil. Jeho životopis dychtivě přečetla hned několikrát a při rozličných denních situacích si pak kladla v duchu otázku: „Co by udělal svatý Alois?“ V duchu své živelnos-

ti se jej snažila ve všem kopírovat, takže musel zakročit její zpovědník, aby stanovil své malé žačce hranice odpovídající jejímu věku a duchovní zralosti.

Svébytnou praktikou budoucí světice byl nekompromisní boj s atakou pýchy, které usilovaly o zteč hradu v jejím nitru. Požívala osobité způsoby obrany. Tak např. spolužačky odprošovala za každou špatnost, kterou jim třeba i nevědomky způsobila, nebo zapisovala své hříchy na papírky, které pak rozhazovala po klášteře, jen aby si mohl kdokoli přečíst, jak je hříšná. Těmito i jinými kroky, na první pohled možná podivnými, vyvěrajícími ovšem z dětsky nevinného nitra usilujícího dosáhnout svatosti po svém, nechala pýchu daleko za sebou.

Se stejnou dětskou neviností sepisovala krátké úvahy o Panně Marii a předčítala je svým družkám, popř. si ukládala skutky pokání, aby jimi Nejsvětější Pannu potěšila. Jak by pak mohla matka představená nevyslyšet úpěnlivé prosby „*hvězdy našeho ústavu*“, jak klarisky Bartolomějce přezdívaly, a nepřipustit ji dříve, než

Svatá Bartolomějka Capitaniová

tomu bylo zvykem, k prvnímu svatému přijímání... A příznačný pro tuto „hvězdu ústavu“ byl i její soukromý závazek, že do budoucna si v rámci dobré přípravy na přijetí Ježíše v Eucharistii zakáže celou dobu přede mší mluvit, k čemuž jí bude pomáhat malý kámen v ústech jako připomínka tohoto slibu.

Když se přiblížil věk odchodu z ústavu klarisek, vyprosily sestry na jejich rodičích, aby Bartolomějce dovolily v ústavu zůstat v pozici pomocné učitelky. Dva roky tak mohla setrvat v milovaném prostředí, s nímž bytostně srostla. Dostala na starost mladší chovanky, učila je, dozorovala v refektáři i dormitáři. Byla ale stále jednou z nich – nejen způsobem oblékání. Přesto z ní vyzařovalo cosi, co dívky přimělo vzhlížet k Bartolomějce jako ke své učitelce.

Rozdělila je do skupinek – mariánské, aloisiánské a Božského Srdce a vedla je, jak nejlépe uměla, ke svatosti. Tradicí se staly společné novény i různé příležitostné pobožnosti, k nimž nemusela žádnou ze svých malých svěřenkyň nutit. Chodily za ní jako kuřátka, visely jí na rtech, poslouchaly na slovo, milovaly ji.

V 17 letech nakonec opustila ústav a po složení soukromého slibu čistoty a státní učitelské zkoušky si v domě svých rodičů otevřela dívčí dvoutřídku. Kromě toho byla dost aktivní i ve farnosti a brzy zřídila penzionát pro uchazečky o učitelské povolání, který si vydobyl tak vynikající pověst, že do něj posílali faráři děvčata toužící vzdělávat dítky i z pořádné dálky.

Jen u toho však Bartolomějka nezůstala a věnovala se evangelijním maličkým. Sytila hladové, napájela žiznivě a navštěvovala nemocné a vězně. Sotva dvacetiletá učitelka se stala přední osobností duchovního života kraje, sepisovala stanovy různých modlitebních bratrstev, neustále korespondovala s kdekým ohledně věcí víry, počítajíc v to i osoby zasvěcené. Před září této „hvězdy“ roztávali ti nejzatvrzelejší, včetně jejího otce Modesta, který přestal pít, zbytek života prožil životem vzorného křesťana a umíral smířen s Bohem i se svou dcerou, v její náruči. „*Nyní chápu*“, píše někdy v té době Bartolomějka, „*jak může svět nadále trvat a nezaniknout pro všechno to obrovské množství hříchů, které v něm jsou páčány*“.

Krev Pána Ježíše a jeho rány volají neustále po milosrdenství.

Vyvrcholení díla mladé učitelky se snoubí s jedním setkáním. V jedné mariánské družině se sblížila s jistou Marií Kateřinou Gerosovou, rovněž tak rodačkou z Lovere. Okamžitě si padly do oka a rozhodly se, že spojí své síly, schopnosti a charismata. (Marie Kateřina byla obětavou ošetřovatelkou.)

Dne 21. listopadu 1832 se obě zasvětily službě Bohu a bližním – založily náboženský ústav pro výchovu mládeže a pro ošetřování nemocných, v první řadě těch z nejhudších vrstev. Dětem a mladým chtěly zajistit aspoň základní vzdělání, nemocným zase láskyplnou péči. Svěřily činnost nové kongregace s názvem „Sestry lásky z Lovere“ Panně Marii a sv. Aloisovi a vzdor prvotním obtížím s důvěrou v pomoc Boží vytrvaly a započaly obdivuhodné dílo křesťanské lásky.

Daly ústavu stanovy blízké duchu řádu sester sv. Vincenta, jedinou nedořeše-

Svatá Bartolomějka Capitaniová s dětmi

nou otázkou zůstalo, kdo bude představenou. Jak už to bývá, když se sejdou dvě světice, neusilují o prvenství, ale naopak se umenšují ve prospěch té druhé. Také v tomto případě si dávaly přednost, kaž-

dá přesvědčena o tom, že právě její družka je jedinou vhodnou adeptkou do této role. Nakonec zvítězil argument o generaci starší Marie Kateřiny, jež z úcty ke sv. Vincenci z Pauly přijala jméno Vincencie, že k vedení špitálu i oratoria je přece jen zapotřebí jisté vzdělání, kterým na rozdíl od ní Bartolomějka disponuje, nehledě na to, že s myšlenkou na založení kongregace přišla vlastně ona.

Bartolomějka se tak stala první představenou, ovšem pouze na pár měsíců. Na Květnou neděli roku 1833 ulehla s těžkým nachlazením a prakticky už nevstala. V těle se jí rozbujela tuberkulóza. A tak jako v dávných dobách přicházivali lidé ze všech stran k lidem obdařeným darem prorokování či uzdravování, tak nyní přicházivali v hojném počtu k lůžku šestadvacetileté Bartolomějky Capitaniové, aby ji potěšili, vyjádřili účast a ujistili o modlitbě za ni. Denně bylo její lůžko obsypáno dětmi, které dříve učila. Scházeli se zde jejich rodiče i prarodiče, kněží i laičtí věřící. Mrak zoufalství zahalil celou Lovere. Totální zmar prožívala i Vincencie, již se před očima ztrácela nejen nejbližší přítelkyně, ale i teprve nedávno započaté dílo.

Jediná Bartolomějka neklesala na duchu, naopak se těšila na blížící se setkání s Ježíšem, jeho nebeskou Matkou a sv. Aloisem z Gonzagy. Posilovala na duchu Vincencii, svou plačící matku a vůbec všechny, kteří původně přišli povzbudit ji.

Odešla 26. července 1833, ale s její smrtí neskončilo její dílo. Vincencie prakticky vzápětí vitala v kongregaci nové adeptky, které, věrný duchu zemřelé zakladatelky, pomohly „osirelé“ nové matce představené rozvíjet bohumilou činnost. Jednou z nich byla i Bartolomějčina kdysi zlostná sestra Kateřina.

Ta byla spolu se svou matkou u toho, když byly po letech v rámci zahájení beatifikačního procesu Bartolomějky Capitaniové vyzdviženy tělesné pozůstatky této kandidátky na oltář. Matka tehdy v slzách objímala lebku své dcery a volala: „*To je hlava mé drahé Bartolomějky!*“ Blahořečení se už ani jedna z nich nedožila, došlo k němu 30. května 1926 a vykonal je papež Pius XI., jenž spolu s ní beatifikoval i Vincencii Gerosovou. Obě ženy pak za dalších 24 let, dne 18. května 1950, prohlásil Pius XII. za svaté.

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Toto je den, který mi Hospodin dává, abych Mu děkovala za každého z vás, za ty, kteří se obrátili a přijali moje poselství a vydali se cestou obrácení a svatosti. Radujte se, dítko, protože Bůh je milosrdný a všechny vás má rád svojí nesmírnou láskou a vede vás na cestu spásy skrze můj příchod sem. Já vás mám všechny ráda a dávám vám svého Syna, aby vám On dal mír. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje, 25. června 2018

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:

„Drahé děti, Matkou jsem vám všem, a proto se nebojte, protože já slyším vaše modlitby, vím, že mne hledáte, a proto já prosím svého Syna za vás – mého Syna, který je sjednocený s nebeským Otcem a Duchem Utěšitelem, mého Syna, který vede duše do království, odkud přišel, království míru a světla. Děti moje, je vám dána svoboda, abyste si vybraly, ale já vás jako matka prosím, abyste si vybraly svobodu pro dobro. Vy s čistými a prostými dušemi chápete – i když někdy nerozumíte slovu – a v sobě cítíte, co je pravda. Děti moje, neztrácejte pravdu a pravý život, abyste následovaly ten falešný. Opravdovým životem vstupuje do vašich srdcí království nebeské, a to je království míru, lásky a souladu. Tehdy, děti moje, nebude ani sobectví, které vás vzdaluje od mého Syna. Bude láska a porozumění pro vaše bližní. Protože, zapamatujte si, znovu vám opakuji, modlit se znamená také mít rád druhé, bližní a dávat se jim. Milujte a dávejte v mém Synu, pak On bude působit ve vás, za vás. Děti moje, neustále myslte na mého Syna a milujte ho nesmírně, pak budete mít opravdový život, a to bude pro věčnost. Děkuji vám, apoštolové mojí lásky.“

2. července 2018

Křemešník - krásná samota pátera Vaňka

Pokud někdo dokázal vystihnout poetiku poutního místa Křemešník, tak P. František Bernard Vaněk. Známy pelhřimovský kněz v roce 1938 publikoval knihu „Na krásné samotě“, jejíž děj umístil právě na jeden z nejvyšších vrcholů Českomoravské vrchoviny. Příběhu vévodila skutečná postava učitele Zahálky, Vaňkova souputníka při zvelebování Křemešníku, a především působivá, pro Vysočinu typická kopcovitá krajina.

Pro každého

Křemešník najdeme asi 10 kilometrů od Pelhřimova, do jehož farnosti také spadá zdejší kostel Nejsvětější Trojice. Vrch se tyčí ve výšce 765 m nad mořem a lze přímo říci, že v současnosti neplní pouze roli duchovní. Je naopak vyhledávaným turistickým centrem, v zimě kvůli lyžování, letní sezóna zase láká na naučnou stezku.

Co se týče hlediska náboženského, Křemešník je jedním z nejvýznamnějších poutních míst souvisejících s Nejsvětější Trojicí.

Pro jeho vznik se musíme vrátit až do roku 1555, za pelhřimovským měšťanem Matoušem Chejstovským. Ve zmíněné době se na Křemešníku těžilo stříbro a na vrchu bylo několik štol, do jedné z nich se při procházce Chejstovský propadl. Začal se modlit a v nouzi učinil slib, že když vyvázne, postaví na místě kapličku zasvěcenou Bohu Otci, Synu a Duchu Svatému.

Do rána se Chejstovský skutečně dostal ze štoly ven, podle pověsti navíc při návratu viděl, že se jeho domu vyhnul velký požár. To všechno považoval za důkaz Boží ochrany, a proto nechal na Křemeš-

níku skutečně postavit kapli, a to v gotickém slohu.

Původní podoba ovšem znamenala pouze počáteční pomyslný krůček k velkému kostelu, který na jejím místě stojí nyní.

První přeměnu zaznamenala kaple v roce 1662, kdy byla z vděčnosti za vestfálský mír předělána na kamennou. Ani tehdy se nejednalo o konečnou podobu – tu začala dostávat až v roce 1710, kdy se zahájila nejnirozsáhlejší přestavba, především proto, aby Křemešník byl schopen pojmout stále hojnější počet poutníků.

Z kapličky, ze které se stala východní kaple v budoucí stavbě, se během dalších let stal barokní kostel, k němuž v roce 1726 přibýly ambity a o osm let později kaple *Mrtvých* a kaple *Korunovace Panny Marie*.

Ve znamení Tří

Významný kostel Nejsvětější Trojice nejlépe vystihuje číslo tři. Především, jeho půdorys má tvar kříže a v této souvislosti je rozčleněna do tří lodí.

Číslo symbolizující Boží Trojici je zjevné i přímo u hlavního oltáře, jehož půdorys má podobu rovnostranného trojúhelníku. Posvěcení a pozlacení se do-

čkal v roce 1765 a renovaci nejprve v roce 1920 od kutnohorského mistra Beka, a poté v mezidobí 2005–2012, kdy byly odhaleny jeho původní barvy.

Vzezření oltáře představuje světový unikát. Dominantní je na něm zlatá barva a působivé jsou především sochy tří archandělů u sloupů umístěných ve vrcholech trojúhelníka. Zlatě vyhlíží i habsburská koruna, která hlavní oltář korunuje a pod kterou návštěvníky kostela upoutává i červené srdce s symbolickým zobrazením Boha Otce, Syna i Ducha Svatého. Níže pak následuje socha Panny Marie a svatostánek.

Další dva menší oltáře, umístěné jen kousek od hlavního, jsou zhotoveny v rokokovém slohu. Levý (pohledem od hlavního vchodu) patří Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, pravý je zasvěcen Panně Marii.

Oltáře se nacházejí i v postranních lodích. Jsou z 19. století a nesou názvy *Oltář českých patronů* a *Oltář svatých ostatků*.

Prvně jmenovaný v sobě skrývá kopii Svatováclavské koruny s ostatky sv. Václava, sv. Vojtěcha a sv. Jana Nepomuckého. Tuto korunu údajně na Křemešník věnoval Edvard Beneš. Druhý oltář se tematicky zabývá Ježíšem Kristem a jeho utrpením – obraz od akademického malíře Raimunda Ondráčka znázorňuje Spasitele se zlatou korunou kolem hlavy a s výrazem připomínajícím agonii.

V kostele Nejsvětější Trojice poutníky může zaujmout i socha sv. Dona Boska, vytvořená roku 1935. Strop je zdobený freskami, které jsou i na pilířích hlavní lodi. Všechny se, vyjma znaku Pelhřimova, vztahují k Boží Trojici. Pravděpodobně pocházejí z poloviny 18. století a jsou to práce malíře Jana Kaliny. Fresky zobrazují všechny důležité události jak Starého zákona – od vyhnání z ráje, přes příběhy o Noemovi, Mojžíšovi či Eliášovi –, tak z Nového zákona – s vyjádřením Ježíšova života, od samotného Zvěstování až po Kristovo nanebevstoupení. Nechybí také

vyobrazení významných svatých nebo například čtyř ctností, jako jsou Statečnost, Spravedlnost, Moudrost a Umírněnost.

Rukopis Františka Bílka

Nedaleko kostela se nacházejí dvě již dříve zmíněné kaple.

Kaple Mrtvých je spojena s Františkem Bílkem a už na první pohled nese jeho osobitý rukopis, ve kterém převládají motivy smrti nebo zoufalství.

Šestiúhelníková stavba z roku 1734 byla Bílkovými plastikami vyzdobena roku 1904 na popud P. Vaňka. Je zde k vidění například anděl, u něhož jsou menší sochy dvou žen: jedna vztahuje ruce k ležícímu muži, druhá muže objímá. Plastikou obklopují dva nápisy: „Světlo věčné, ať jim svítí,“ a „Vstane bratr tvůj a já jej vzkřísím“.

Tomu pak v kapli vévodí Panna Maria, za kterou je kříž a níže nápis: „Blahoslavená“; pod ním je ještě napsáno: „Blahoslavení umírající v Pánu“. A nakonec, jako nejpůsobivější umělcova stopa, je zde kropenka, která zachycuje žízničního Ježíše, v jehož natažené pravé ruce je svěcená voda. Zajímavostí také je, že se zde nachází i náhrobek s ostatky křemešnického poustevníka Jiřího Mrňávka.

Druhá kaplička, také šestiboká, se jmenuje *Korunovace Panny Marie*. Jak název napovídá, cele se věnuje Panně Marii, čemuž odpovídá i oltářík s obrazem Bohorodičky korunované.

Skrze 27 dalších maleb jsou dále v kapli znázorněny i jiné výjevy z Mariina života. Vytvořeny byly roku 1871 a jejich autorem je kunžacký malíř Josef Neumann. Původně visely v ambitech a do kaple byly přesunuty nejprve roku 1939 a poté, po přestěhování do depozitáře pelhřimovského kostela, znovu instalovány v roce 2014.

Od studánky ke křížové cestě

Na Křemešniku nechybí ani křížová cesta. Vyne se jen kousek od kostela, poutník pro její začátek ale musí po naučné stezce, zabývající se zejména tamní přírodou, sestoupit až ke kapličce sv. Jana Křtitele. Tato větší kaple pochází z roku 1689 a původně byla jako kostel zasvěcena Nejsvětější Trojici.

Její štít zdobí plastika opět od Františka Bílka, vyjadřující křest Páně (zřejmě proto přejmenovaná), uvnitř je pak umís-

těna socha Panny Marie Lurdské a kopie obrazu *Poslední večeře Páně*.

Přímo pod oltářem kapličky vyvěrá pramen, vytékající jen kousek před kapličkou v *Zázračné studánce*. Zajímavostí je, že její

voda začne téct vždy v období kolem Vánoc a vysychá začátkem července. Dříve se lidé domnívali, že je to způsobeno táním sněhu, tento jev byl ale nakonec vysvětlen tím, že je spojena s alpským systémem vod, protéká bývalými stolami na stříbro a vytéká v souvislosti s nakláněním zemské osy.

Pravdou také je, že čtyři týdny před vyvěráním začne pramen v zemi hučet. Podle rozborů jeho voda obsahuje stopy stříbra a v historii lze najít několik údajů o tom, že pomohla vyléčit závažné choroby. Voda je stále hojně vyhledávaná, stejně jako z nedaleké *Stříbrné studánky*, kam lze dojet dál po naučné stezce.

K ní ale nyní směřovat nebudeme. Na křížovou cestu je třeba naučnou stezku opustit a od kaple se vydat do strmého, kameny prorostlého a hrbolatého kopce.

Vůbec první křížová cesta na Křemešniku byla postavena roku 1689. Několikrát byla opravována a novou podobu dostala až v roce 1902. Pracoval na ní několikrát vzpomínaný František Bílek s bratrem Antonínem a také s Viktorem Foerstem. Problémem ovšem bylo, že při výrobě se použily cihly a vápno, tedy materiály, které dlouho nevydržely, a proto potom, co byla jednotlivá zastavení co dva roky oprá-

vována a co se roku 1942 nepříznivými podmínkami cesta zničila úplně, byla přestavěna znovu, a to čtyři leta po zchátrání.

Podoba jednotlivých zastavení vychází z návrhů Antonína Theina, jehož inspirovala předchozí verze. Materiál byl nahrazen kamenem a betonem, stavby vytvořeny do podoby malých kapliček.

Každá je ozdobena olejomalbou na plechu od Raimunda Ondráčka. Jedná se o klasickou křížovou cestu o čtrnácti zastaveních, přičemž kapliček je celkem třináct, protože poslední zastavení má podobu Božího hrobu. Ten křemešnický se dochoval z předchozí křížové cesty, socha ležícího Krista je tedy ta, již vytvořil Antonín Bílek.

Místo spjaté s páterem Vaňkem

Jdeme-li křemešnickou křížovou cestou, je vhodné připomenout si člověka, který je s minulostí tohoto místa spjatý. P. František Bernard Vaňek zde působil v letech 1902–1907 jako expozita a dodnes je považován za jednu z největších osobností nejen poutního místa, ale celého Pelhřimovska.

Narodil se 15. července 1872 a od gymnaziálních let v Táboře ho pojilo přátelství se sochařem Františkem Bílkem, který mu dokonce ministroval při primiční mši ve Stádleci. Od srpna roku 1897 působil jako kaplan v Pelhřimově, kde se v roce 1907 po smrti předchůdce P. Jana Kačera stal děkanem. Tím skončila i jeho činnost na Křemešniku, nicméně za dobu působení na tomto místě například vydával časopis *Kazatelna*, zveleboval kostel Nejsvětější Trojice, podílel se na renovaci křížové cesty a kapliček a také zde hostil významné osobnosti v čele s básníkem Otokarem Březinou.

I jeho další činnost byla obdivuhodná. Neomezovala se „pouze“ na duchovní stránku, ale přesahovala takřka do všech odvětví, včetně sportu. V Pelhřimově například založil první umělé kluziště a bez jeho pomoci se neobešel ani místní hokejový klub.

Nejdůležitější byla ovšem jeho činnost vlastenecká a literární. Kromě díla *Na krásné samotě* a četných příspěvků do katolického tisku z jeho pera pochází i román *Na srdci*, několik básní a také kronika zachycující Pelhřimov za první světové války.

Na svých textech pracoval především v domku v pelhřimovské *Děkanské zahradě*, kde byla v roce 2015 odhalena i jeho busta s pamětní deskou. Svůj poslední text zde ale už nenapsal – vzpomínkovou knihu *Vlaštovky se vracejí* tvořil v koncentračním táboře v Dachau, přičemž poslední části diktoval spoluvězni.

Do jednoho z nejhorších nacistických míst ho dovedla jeho zmiňovaná vlastenecká činnost, projevující se především v jeho kázáních. Dne 3. června 1942 byl jako téměř sedmdesátiletý gestapem zatčen a přes Pacov, poté paradoxně (vzhledem ke studentským létům) přes Tábor, Pankrác a Terezín se dostal právě do Dachau. Zde 1. dubna 1943 zemřel.

Od křížové cesty k dnešku

Nejen pater Vaněk si prošel pomyslnou křížovou cestou, tu absolvovalo i celé poutní místo. A to nejen tím, že roku 1834 byl kostel Nejsvětější Trojice vykraden, ale také druhou světovou válkou.

Během tohoto období zažil Křemešník úpadek, neboť okupanti zde zakazovali procesy a všechny náboženské akce. V roce 1944 navíc na vrchu přebývala posádka čítající na 100 příslušníků SS.

Ani komunismus nebyl Křemešník nakloněn, jak to koneckonců známe z jiných poutních míst. A podobně jako u nich, i zde se činitelé režimu snažili návštěvníky všemožně odradit, například vybíráním vstupného nebo tím, že zde na termíny hlavních poutí pořádali jiné akce, jež měly s duchovním životem společného pramálo.

Poutní místo ale všechny potíže překlenulo, stejně jako opravy a renovace kostela, kapliček i křížové cesty, a je tu pro poutníky dodnes. A jak bylo řečeno, nejen pro poutníky přicházejících sem za Bohem, ale i pro ty, kteří chtějí na vrchu strávit volný čas.

Rozhledna *Pípalka*, *Větrný zámek*, hotel, naučná stezka, sjezdovka – to všechno zde dále láká návštěvníky. Triapadesát metrů vysoká rozhledna slouží od roku 1993, menší stavba zámku stojí nedaleko kostela už od roku 1935. Projektovat jej architekt Kamil Hilbert, zajímavostí je, že souběžně pracoval na dostavbě katedrály sv. Víta.

Na jednu stranu výčet lákadél pro volnočasové aktivity vypadá zajímavě, může se však také zdát, že krásná samota pátera Vaňka se proměnila na turistické centrum, prostoupené hlukem. Svým způsobem to tak je, vždyť zde na Křemešníku poutník často zjišťuje, že Boha nemusí hledat jen v tichu a samotě. Ale také v tichu vytvořeném v srdci i přes vnější hluk.

P. Milan Glaser SI

Ideolog Muslimského bratrstva zednářem

Hlavní ideolog takzvaného islamismu a organizace známé jako *Muslimské bratrstvo* – Sayyd Qutb (1906–1966) – byl členem zednářské lóže. Doklad o tom nedávno přinesl egyptský historik Helmi Nimmin, o kterém u nás nejspíš nikdo nikdy neslyšel, ale který publikoval jeho životopis. V této biografii, která vyšla samozřejmě arabsky, autor otiskuje článek, který objevil. Napsal jej uprostřed druhé světové války sám Qutb, tedy pozdější *spiritus agens* Muslimského bratrstva, pod titulem „Proč jsem se stal svobodným zednářem“ a publikoval v časopise *al-Taj al-Masri* (Egyptská Koruna) 23. dubna 1943, to znamená před svojí první cestou do Spojených států amerických a před svým vstupem do Muslimského bratrstva. To se pak jeho zásluhou stalo militantní zločinnou organizací, která měla mnohem později podíl i na takzvaném „arabském jaru“ nejenom v Egyptě.

Již v minulosti poukazovali mnozí autoři na podobnost mezi iniciačními rity Muslimského bratrstva a zednářské lóže. Tentokrát však byl poprvé podán důkaz,

kterým je přiznání samotného Sayyd Qutba. V té době – poznamenává zmíněný historik – byly egyptské zednářské lóže zcela pod kontrolou britských tajných služeb, a egyptský král Farúk (1920–1965) byl také jejich členem.

Jak řekl nedávno italský historik Franco Cardini, zednáři sice dnes tvrdí, že nejsou tajnou organizací, protože ta je zákonem zakázána, leč zachovávají pouhou diskretnost, jak to sami definují. Nejsou to však demokratické, nýbrž mocenské organizace vzájemně se podporujících jedinců, kteří neskládají účty nikomu a ohrožují stabilitu státu.

Fakt členství vůdčího aktivisty Muslimského bratrstva v zednářské lóži vrhá poněkud jiné světlo na celý takzvaný islamistický terorismus. Stačí se ostatně jen ohlédnout do poměrně nedávné minulosti, aby se stalo zřejmým, že terorismus jakožto pojem rozhodně není muslimského původu. Když o terorismu v Itálii, Německu, USA či Španělsku referovaly v 70. až 90. letech minulého století západní sdělovací prostředky, mluvily o marxistickém,

neonacistickém, popř. nacionalistickém terorismu. Teprve počínaje 11. zářím roku 2001 začal vznikat – dnes zcela převládající – dojem, že terorismus je strážák ryze islamistický.

Zlo má ovšem zcela jiný zdroj, jehož povaha je duchovní, a odhalil jej i potřel Ježíš Kristus. Tímto zdrojem je otec lži a nepřítel lidské přirozenosti, který prohlašuje dobro, jež nechce, za zlo; a zároveň se snaží zlo, které chce, vydávat za dobro. Je to pokušitel svobody, dokonce i božské, kterou samozřejmě svést nemůže, ale především té lidské, která bohužel na sebevztažnou cestu odmítání Boží lásky vykročila.

Zásadní problém tkví v tom, že svoboda, o níž má člověk za to, že už ji svým myšlením a jednáním plně uplatňuje, je ve skutečnosti cílem, který dosáhne teprve vykoupením, totiž účastí na Boží přirozenosti. Svoboda je totiž výsadní vlastnost Božství a zároveň dar, který nemá egoцентриčnou povahu.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>, 24. června 2018

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (8)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Rok 1948 byl plný taktizování ze strany komunistického režimu vůči církvi. Sliby střídaly výhrůžky a naopak. Následujícího devětačtyřicátého roku padla maska a totalita nasadila brutální prostředky proti zásadovým biskupům. Za to, že nepřistoupili na zradu Pána a svého lidu a odmítli nátlak, nesli záhy následky. Cíl držitelů moci byl v obou případech týž: ať po dobrém, či po zlém si podřídí katolickou církev, oslabit ji, zbavit jí pastýřů a zničit ji, vymazat ji z paměti národa. Přísluhovači ďábla si tentokrát oblékli krvavě rudou barvu a všechny své ideologické i hmotné zbraně namířili proti znaku spásy, sv. Kříži, a jeho nositelům. Jak by asi věřící hodnotili biskupy, pokud by se stali loutkami protináboženského státu, kdyby se devótně sklonili před novodobým Neronem? Konformitou by hierarchové jen uspíšili destrukci církve. Krev mučedníků spočívala na rukou komunistů od roku 1917. Mnozí českoslovenští katolíci rozšířili po roce 1948 řady věrných Páně, kteří položili za viru svůj život.

Rozvratný a evropskému duchu se příčící komunismus by známý nepřítel. Jeho poválečné vtírání se do nálad občanů, jeho přetvářka a faleš na biskupy neplatily! Odpusťte, soudruzi, že jsme před vámi nepadli tváří k zemi. Zástupy biskupů, kněží i laiků s palmou mučedníků varují živé! Mučedníci se hlásí, budí národní paměť. Jsou přítomni!

Na biskupské konferenci v Dolním Smokovci v březnu 1949 se biskupové shodli s názorem Msgr. Josefa Berana, který byl přesvědčen o nesmyslnosti dohody se státem, jenž fakticky nerespektoval a neplnil ujednání. Biskupové odhalili v místnosti odposlouchávací zařízení, nainstalované Státní bezpečností, pročež Msgr. Beran konferenci rozpustil. Na Beranovu stížnost ohledně odposlechu odpovědělo ministerstvo vnitra alibisticky, že odposlech prý instalovali západní novináři či vatikánští špióni.

Obě strany si byly vědomy, že nadešla chvíle přímého střetu. Režim nehodlal déle strpět svobodnou církev, která

představovala silnou základnu protikomunistického odporu. V totalitě nic nesmí existovat mimo stát, tedy ani církev ne. Šlo o to ji zničit, nebo alespoň učinit neškodnou. Komunisté plánovali zabránit biskupům v kontaktu s Římem, postavit proti sobě ordináře a kněze, stejně jako odcizit věřící svým pastýřům – zkrátka rozehnat stáde. V záloze byl plán vzniku existenčně limitované národní církve,

paralelního rozprášení řádů a kongregací, nebo korumpování kněží. Církevní komise ÚV KSČ, přezdívaná církevní šestka, jejímž předsedou byl ministr spravedlnosti Alexej Čepička a mezi jejímiž členy byli např. zuřivý propagandista, ministr informací Václav Kopecký či ministr zahraničí Vladimír Clementis, se ujala této úlohy a zaútočila na katolickou církev. Církevní referáty provádějící tuto politiku vznikaly na úrovni krajských a okresních národních výborů.

Došlo k zákazu katolických spolků a zastavení posledních přežívajících katolických časopisů, včetně diecézních ordinariátních listů. Katolické literární tituly samozřejmě podléhaly cenzuře. Mediální monopol držel výhradně stát, který všemi sdělovacími prostředky chrlil pomluvy, urážky a obviňování na adresu kato-

lické církve. Konání poutí a podobných akcí podléhalo úřednímu schválení. Postupně byly veškeré náboženské aktivity zatlačeny výhradně do kostela. Biskupové varovali kněze a věřící před nastávajícím okleštěním církevní svobody a očekávanými represáliemi. Předpokládali založení vládou ovládané národní církve a dalších organizací, které by mohly v názvu obsahovat slovo katolický, ale které by sloužily výhradně proticírkevní politice komunistického státu. Očekávali rovněž vystoupení exkomunikovaných či suspendovaných kněží. Duchovní správce upozorňovali na nutnou opatrnost při konání náboženských poutí a podobných slavností, aby státním orgánům nezavdali příčinu k zákroku.

Čeští a slovenští biskupové prohlédli strategii komunistů, kteří izolací, zatýkáním, difamací chtěli vyřadit ordináře ze standardního výkonu jejich úřadů a hlavně z běžného kontaktu s klérem a diecézany. Vůči násilnému postupu státu se ohradila pražská apoštolská internunciatura, která měla podrobné informace o konkrétních opatřeních omezujících svobodu církve a která znala zamýšlený konečný cíl komunistů.

K vnitřnímu rozložení církve sloužila tzv. Katolická akce, kterou iniciovala církevní komise při ÚV KSČ a která formálně vznikla 10. června 1949. Při výběru názvu nebyli komunisté originální, a to záměrně. Neboť tím, že si bezostyšně vypůjčili jméno papežem uznaného sdružení, podporujícího laickou aktivitu v apoštolátu, zmátli mnohé katolíky. Ti mohli pokládat prorežimní schismatickou Katolickou akci za identickou s řádnou Katolickou akcí, zřízenou podle kanonického práva. Arcibiskup Beran upozornil věřící lid, že v případě nové Katolické akce jde o rozkolnickou skupinu, kterou zorganizovaly státní orgány a která nemá povolení ani důvěru biskupů. Zapověděl katolíkům spolupracovat s touto organizací. Několik dní po jejím vzniku sepsali biskupové během tajné schůze v pražském arcibiskupském paláci pastýřský list, který vešel do dějin pod názvem *Hlas biskupů*

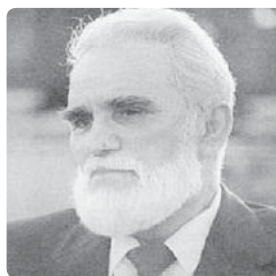
Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (15)

3. Poselství (Dokončení)

Několik měsíců předtím,⁽¹⁾ v souvislosti s návštěvou papeže Pavla VI. ve Fatimě u příležitosti padesátého výročí prvního zjevení (13. května 1967) se Bruno účastnil promítání filmu režiséra Elia Piccona *Fatima, naděje světa* a pak to ve svém deníku komentoval:

„Mnohé detaily se shodují s našimi. Myslím často na Lucii, která tolik vytrpěla a ještě trpí, a chápu ji, neboť jsem ve stejném postavení, a film, je-li přesný, mi dal znovu prožívat ony chvíle z 12. dubna 1947 a dalších zjevení, která jsem měl následně. Lucie již alespoň nemá morální pronásledování, kdežto já a mé děti ano, je to stálé soužení. Obětujeme se a obětujeme se stále, obětujeme se Pánu ve spojení s tebou, Lucie.“

Při desátém výročí atentátu na Jana Pavla II., když papež byl ve Fatimě, aby poděkoval Panně Marii za ochranu, kterou mu prokázala (13. května 1991),⁽²⁾ se vytvořila mezi místem portugalských zjevení a Tre Fontane atmosféra společenství modlitby a oběti. Jan Pavel II. totiž požádal kardinála Andrzeje Marii Desкура, bratrského přítele již z dob semináře, aby se šel modlit k Panně Marii od Zjevení současně s jeho vlastním slavením

v Cova da Iria.⁽³⁾ V katolickém světě bylo velké očekávání, protože někdo předpovídal, že bude odhaleno třetí fatimské tajemství. Cornacchiola to komentoval ve svém deníku:

„Luciino poselství nemáme úplné, pro jeho doplnění je třeba číst poselství z 12. dubna 1947 a následující poselství, která jsem nehodně přijal.

Je to velká odpovědnost vidět a přijmout z nebe vyhlášení pro svět, který pomine.“

Ale již od června 1958 psal:

„Panna Maria mi dala pochopit, že fatimské poselství pokračuje v Tre Fontane.“

Přišla tedy chvíle, abychom pojednali o tomto textu v jeho úplnosti.⁽⁴⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. několik měsíců před 24. únorem 1968, kdy měl Bruno Cornacchiola sen, v němž se setkal se sestrou Lucií z Fatimy a přijal od ní poselství Panny Marie. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Atentát na papeže sv. Jana Pavla II. byl spáchán na náměstí Sv. Petra v Římě o svátku Panny Marie Fatimské dne 13. května 1981. Papež hned rok poté, dne 13. května 1982, putoval do Fatimy, aby poděkoval Panně Marii za ochranu, a znovu tak učinil, jak je uvedeno, při desátém výročí atentátu, dne 13. května 1991. Kulku, kterou vystřelila ruka zkušného zabijáka a jež ho měla zabít, kterou však neviditelná ruka Matky Boží vedla kolem jeho srdce, nechal při té příležitosti vsadit do slavnostní koruny sochy Panny Marie ve Fatimě. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Jak už bylo uvedeno, Cova da Iria, tj. Údolí míru nebo Údolí sv. Ireny, nedaleko od Fatimy je místo zjevení Panny Marie. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tento text zjevení Panny Marie v Tre Fontane bude tedy probrán v následující kapitole *Tajemství*. [pozn. překl.]

a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky, v němž vysvětlili, že uvedená rozkolnická akce je lživá a zakázaná a nevznikla na půdě katolické církve. Otcové informovali věřící o bezprávích, kterých se stát na církvi dosud dopustil. Zpráva o konání tajné schůze unikla ven a v jejím průběhu obsadila palác Státní bezpečnost, která z budovy odvezla úřední dokumenty.

Den po násilně přerušené schůzi episkopátu vláda veřejně ohlásila, že o budoucnosti církve rozhodne sama. Na bohoslužby přicházeli pozorovatelé, kteří evidovali počty věřících a zapisovali si případné kritické poznámky kněží v kázáních. Součástí tohoto fizlování byly i záměrné provokace v kostelích, které poskytlý důvod k zákroku proti nepohodlným kněžím.

Nebezpečí hrozilo nejen duchovním. Také laici pomáhající významně při distribuci pastýřských listů a jinak spolupracující s klérem se ocitli v ohrožení. Více než kdy předtím bylo nyní potřeba, aby biskupové stáli při svých kněžích i při všem katolickém lidu! Ba co více – biskupové museli počítat s hrozbou vězení či izolace; kněží se v důsledku toho nutně připravovali na to, že zůstanou bez reálného spojení s biskupy; a věřící mohli rychle ztratit své kněze. Stát mohl ukázat i na věřícího laika, jistotu neměl nikdo. Opuštěnost a vydání napospas nelítostným šelmám – tak chmurné byly tehdy vyhlídky katolíků. Opět katakomby a pronásledování jako v prvokřesťanských dobách. Sejpaté ruce se s úpěnlivými prosbami zdvihaly k nebesům.

(Pokračování)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

Evangelium - Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam

na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi.

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze (2)

Téhož dne, v sobotu 24. října 1648, byl v Münsteru podepsán mír, který vešel do dějin jako mír vestfálský. Mír, který s konečnou platností rozhodl, že Čechy jsou a navěky zůstanou katolické a habsburské... Mír byl podepsán, celá Evropa začínala oslavovat – a před Prahou se bojovalo dál.

V neděli 25. října začal výbuchem šesti podzemních min generální útok. Hradba byla rozmetána až do základů a obránci byli nuceni stáhnout se ze všech průlomů mezi hradbami i z většiny průlomů v menší zahradní zdi; způsobilo to takový děs (jako by se bořilo celé město), že by měšťané jistě prchali do bezpečí, kdyby je velitelé nepovzbuzovali, jako první nečelili nebezpečnoství a nedodávali jim odvahy, aby mohli společně s vojskem a s duchovenstvem odolávat útoku...

Čtyři tisíce švédských pěšáků a dva tisíce opěšalých jezdců se vrhlo nejen do průlomu mezi Koňskou a Horskou bránou, ale i proti oběma branám. Zpočátku se Švédům dařilo. Obránci byli na několika místech vytlačeni ze svých postavení za zpevněnými zahradními zdmi a ustoupili do připravené třetí obranné linie, tvořené dřevozemní hradbou s dvěma trojúhelníkovitými baštami. V nejvíce ohroženém úseku byla pro všechny případy připravena ještě linie čtvrtá, vybudovaná jako lomený zákop s palisádami, zpevněnou předprsní. Nejen Švédové, ale i generálmajor Conti vedl boj o město podle všech pravidel.

Před třetí obrannou linií útok opět uvizl. Třikrát se švédští vojáci pokusili dobýt obecní sýpku (kornhaus) nedaleko Horské brány, kterou bránil rytmistr Laborde s dragouny a dvěma družstvy studentů. Švédí měli smůlu. V příkopu před sýpkou padl i neznámý podplukovník švédské královské gardy, po jeho smrti se útok v tomto úseku zhroutil.

Boje v průlomu a u Koňské brány pokračovaly, ale palba obránců, k nimž se na Contiho příkaz připojil i podplukovník Čabelický s částí jednotek od Podskalského přívozu, byla i zde příliš silná. Mnoho švédských vojáků uvízlo v příkopu vykopaném mezi městskou hradbou a zahradními zdmi, na jeho dně byly roz-

házeny kovové ostny a položeny obrácené selské brány, zamaskované slámou.

V té chvíli zasáhli do boje sládci a pivovarníci z obou měst, narychlo vyzbrojení píkami, palcáty, a dokonce i husitskými cepy, a s nadšením „...do nich udatně dorážejíce, tloukli, a těmi palcáty a cepy na jedno místo třikrát udeřic, poráželi, že jich jako snopů zbitých leželo a z toho příkopů málo odešlo...“ Ve dvě hodiny odpoledne útok skončil. Podplukovník Čabelický Švédý zastavil, utrpěl však zranění, které mu o dva dny později podlehl.

Celkem ztratili císařští 30 mrtvých a 100 zraněných. Švédové se – údajně za cenu 800 padlých – dostali hlouběji do města, přibližně na linii pobořených zahradních zdí. Díky houževnatému odporu obránců třetí linie a sýpky však dál do města nepronikli.

V boji o průlom se zvláště vyznamenal velitel studentské legie Hanuš Georg Kauffer, jenž prý píkou sám samojediný pobil deset švédských vojáků, než jej zranění pravé paže vyřadilo z boje. Na právníka slušný výsledek. Vynikl zde také velitel patrně nejzaměstnanější měšťanské kompanie – 3. staroměstské – staroměstský radní Vojtěch ml. Had z Proseče.

Švédové se prokopali také do sklepa obecní sýpky a chystali se tento klíčový opěrný bod císařských alespoň vyhodit do vzduchu, když už se jim ho nepodařilo předešlého dne dobýt, ale byli včas odhaleni a zneškodněni. Po neúspěchu ženistů se na sýpku zaměřily švédské dělostřelecké baterie a zakrátko ji proměnily v hromadu rozvalin.

V úterý 27. října předsunuli Švédové do nově dobytého postavení v průlomu další čtyři děla a začali ostřelovat improvizovaná opevnění třetí obranné linie císařských. Ve středu 28. října umístil plukovník Götz na ravelin před Koňskou bránou tři děla, přivezená před časem po Vltavě z Orliku a opatřená provizorními lafetami zkonstruovanými z částí pivovarských vozů. Další dělo postavil přímo do trosek brány. Dříve, než jim však stačila dojit skrovná zásoba střeliva, umlčela je palba početnějších švédských baterií.

S cílem zpomalit postup nepřátelských úderných jednotek podnikli v úterý a ve

středu několik výpadů i Creutzovi rejtaři, ale Švédové přesto umístili do předstuněného postavení v průlomu další čtyři děla a zahájili hloubení dalších minových podkopů. V této činnosti pokračovali i po celý čtvrtek devětadvacátého. Obležení odpovídali hloubením protipodkopů a nepřetržitými opravami pobořených šancí. O mnoho víc už dělat nemohli, protože měli málo střelného prachu, který však „...mezi tím dnem i nocí v prachovně pod Vyšehradem se dělal, a po kamnách sušiti musel...“

V pátek 30. října se falckrabě Karel Gustav rozhodl zkusit naposled válečné štěstí a „...poslal za maršálem Colloredem trubače s dopisem, v němž se pravilo, že Jeho Výsost si uvědomuje, že jsme vyčerpáni, a proto aby se Jeho Milost bezpodmínečně vzdala, že prohlašuje před Bohem, že nebude mít vinu na krveprolití ve městě, a že pokud mu tam Štěstěna umožní vpád, ať se mají na pozoru všichni, protože neušetří ani dítě v matčině lůně...“ Generálmajor Conti, pobývající prakticky neustále v první linii, hraběte Colloreda ani neobtěžoval a odpověděl místo něho, že vrchní velitel není přítomen, protože jel naproti přicházejícím posílám, ale i kdyby přítomen byl, tak že má rozkaz bránit se až do konce, atd.

Zdá se, že Karel Gustav v té chvíli pochopil, že prohrál. Navzdory tomu téhož dne „...v poledne vhodil nepřítel další minu do jednoho ravelinu naší obrany a z jedné strany jej pobořil, byla stržena i velká část malé zdi k velkému zděšení našich, i když ztratili jen tři muže; nepřítel přešel do útoku, ale předcházející zkušenosti zmírnily jeho zuřivost. Jak nám pak řekli, měl velké ztráty především mezi veliteli, kteří museli nutit vojáky neochotně jít na smrt. Tento útok trval něco přes hodinu, když se náhle nepřítel sám od sebe rozhodl, že ustoupí; není jasné, zda na základě zdravého rozumu, nebo z donucení v obraně před hustou palbou mušket, která se na něho svrchu sypala...“

V sobotu 31. října vyhodila švédská mina v průlomu do vzduchu kus opevnění třetí linie, ale žádný útok nenásledoval. Naopak, celý den a celou noc odváželi Švédové z palebných postavení děla a ostatní válečný materiál. Zato Creutzovi rejtaři provedli výpad a zajali osm nepřátel. V neděli

Připravuje se kniha o lidickém faráři Josefu Štemberkovi

Na webu ČBK bylo uveřejněno sdělení, že Arcibiskupství pražské ve spolupráci s historikem Františkem Kolouchem připravuje knihu o životě a mučednické smrti Josefa Štemberky (2. 2. 1869, Pecka – 10. 6. 1942, Lidice), jemuž jsme se věnovali rovněž na stránkách Světla (č. 23/2013). Biografie bude vydána v roce 2022 k výročí 80. výročí mučednické smrti tohoto posledního faráře v Lidicích. Nyní začal sběr materiálů, zpraco-

vávání archivních pramenů či komunikace s pamětníky. Autor ve spolupráci s vydavatelem hledá pamětníky, kteří by přispěli k tvorbě tohoto díla, vzpomínkou, svědectvím, fotografií, korespondencí či jiným archivním materiálem, který souvisí s životem P. Josefa Štemberky. Za poskytnuté informace a materiály jmenovaní děkují.

Kontakt:

Mgr. František Kolouch, Ph.D.
Bedřichovská 1, 182 00 Praha 8
Tel. 732 815 188

frantisek.kolouch@seznam.cz

1. listopadu vybuchla další mina a zranila několik obránců. Wittenberg opustil svůj tábor na Pankráci a přesunul se k Šibeničnímu vrchu. Také Königsmarckovi vojáci opustili svá postavení a vrátili se zpátky na Malou Stranu. V pondělí 2. listopadu odtáhli švédští pěšáci z průlomu zbylá děla, odpálili poslední dvě miny a ustoupili na Šibeniční vrch. V úterý 3. listopadu opustila bojiště i švédská jízda, která měla za úkol krýt stahování posledních jednotek ze zákopů, a společně s pěchotou odtáhla směrem k Brandýsu nad Labem. Zůstal pouze Königsmarck, uzavřený opět na Malé Straně a očekávající příchod císařské armády, jejíž předvoj vedený rytmistrem Ungarem dorazil navečer do Prahy.

V neděli 29. listopadu 1648 se v dřevěné boudě, postavené speciálně pro tento účel místo švédské barikády na šestém pilíři Karlova mostu, sešli zplnomocněnci obou stran k jednání o realizaci mírové smlouvy z Münsteru. Jednání, v jehož průběhu se již nikoli vojáci, nýbrž diplomaté dohadovali o „...břemenech, uložených Českému království Švédy v rozporu s mírovými články...“, se protáhlo až do 7. ledna 1649, kdy bylo konečně dosaženo dohody o uspokojení švédských nároků.

V den zahájení rozhovorů uzavřel Václav František Kocmánek své „dělostřelecké“ účetnictví a dospěl ke konečné sumě 13 468 obyčejných dělových koulí a 433 koulí zápalných a granátů, vystřelených v době obležení na město. Protože toho v životě už hodně zažil, okomentoval začátek jednání na Karlově mostě poněkud skepticky: „Dej Pán Bůh, aby na to všechněm nám souženým a utištěným lidem dávno žádostivý svatý pokoj vskutku následoval...“

Vestfálský mír byl podepsán 24. října roku 1648, falckrabě Karel Gustav dostal zprávu o jeho uzavření 27. října. V útocích na Prahu ale pokračoval až do 31. října, pak teprve začal vojsko stahovat a obležení Prahy, resp. Starého a Nového Města bylo ukončeno až 3. listopadu.⁽¹⁾

1. Slib a postavení Mariánského sloupu

Již v počáteční fázi obléhání učinil fyzicky zdatný, téměř dvoumetrový jezuitský kněz z Klementínské koleje P. Jiří Plachý, kaplan studentské legie, se studenty bránci Karlův most, mostecké věže a souse-

dící objekty na pravém břehu Vltavy slib Panně Marii: pomůže-li obráncům odrazit nápor švédského vojska, jako výraz vděčnosti ji postaví pomník uprostřed Staroměstského rynku. Na Staroměstském rynku se nebojící Pražané shromažďovali před obrazem Panny Marie (proto byl tento obraz nazván obrazem Panny Marie Rynecké) k modlitbám za pomoc a ochranu Prahy před útočícím vojskem. Byl mezi nimi také staroměstský purkmistr Mikuláš František Turek.

Vděční Pražané splnili svůj slib a podali žádost o vztyčení Mariánského sloupu císaři Ferdinandu III., který žádosti o stavbu mariánského pomníku vyhověl a stavbu podpořil. Mariánský sloup se sochou Panny Marie Neposkvrněného početi (Immaculaty) byl na Staroměstském náměstí postaven v roce 1650 a posvěcen byl roku 1652. Autorem sochy byl Jan Jiří Bendl (asi 1610–1680), jeden z nejlepších českých sochařů té doby. Vytvořil z domácího pískovce mimořádné umělecké dílo, nejspíš první barokní sochu ve střední Evropě. Socha Panny Marie Neposkvrněné (Immaculaty) byla doprovázena anděly, kteří potírali demony války, moru (nemoci), bídy a hereze. (Hereze je dobrovolně a tvrdošíjně zastávaný názor, odporující pravdě, což lze chápat nejen v náboženském, ale i v občanském a politickém smyslu.)

Sloup byl důležitým centrem duchovního života, lidé se tu zastavovali k modlitbě a každou druhou sobotu se k němu konalo procesí. Do dutiny vytvořené dole v soklu sloupu byl vložen gotický deskový obraz Madony Rynecké, u kterého se Pražané modlili v době švédského obléhání

na Staroměstském náměstí a podle některých zpráv jej pražský purkmistr Mikuláš František Turek nosil do nejtěžších bojů. Mariánský sloup je sloupem votivním – postaveným na základě předem daného slibu (latinsky *vox*, italsky *voto*).

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí byl postaven na poděkování a na památku vyslyšení proseb o pomoc při úspěšné obraně Prahy proti obležení a útokům, které trvaly 101 dnů, tj. 14 a půl týdne, čili téměř 3 a půl měsíce.

(Pokračování)

AKTUÁLNĚ:

Projednáni dvou petic ve věci Mariánského sloupu v Zastupitelstvu hlavního města Prahy, které mělo proběhnout 14. června 2018, bylo ve 2 hodiny po půlnoci 15. června odloženo na 6. září 2018, to je na poslední jednání zastupitelstva před volbami. Nová petice proti obnově Mariánského sloupu měla 1.100 podpisů, petice pro obnovu 16.489 podpisů.

Místo Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze je místem náboženské úcty. Prosím, noste květiny a kamínky na toto místo, aby svět viděl, že je to stále místo modlitby a aby Panna Maria toto naše úsilí o jeho důstojnou obnovu přijala.

Josef Pejřimovský

Poznámky:

⁽¹⁾ Zdroj: OKTÁBEC K.: *Omyl učitele národů*, díl 7 až 14. Dostupné na <https://www.valka.cz>. Redakčně upravil a zkrátil Josef Pejřimovský.

⁽²⁾ *Mariánský sloup na Staroměstském náměstí*. Dostupné na <http://www.marianskysloup.cz/clanky/historie.html>, 13. 5. 2018.

Pondělí 23. 7. 2018

6:05 Klapka s ... (101. díl): Alenou Krejčovou **7:40** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **7:50** Misie slovenských salesiánů v Belgii **8:45** Na jedné lodi (3. díl) **9:50** Lednický park vypravuje **10:20** Jak potkávat svět (44. díl): S Vladimírem Mertou **11:45** Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem **11:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:40** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **13:10** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (34. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat **14:25** Noční univerzita: PhDr. Tomáš Sedláček – Ekonomie dobra a zla **16:00** Můj Bůh a Walter: Manželství **16:15** Outdoor Films (16. díl): S Josefem Francem **17:30** Víra do kapsy: Média **17:45** Rodina podle papeže Františka (2. díl) **18:05** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **18:25** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:30** Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty **18:40** Putování modrou planetou: Egypt **19:20** Most milosrdenství – Brazílie **20:00** Gojdič – láska nadevšecko **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **21:20** Česká věda **21:35** Terra Santa News: 18. 7. 2018 **22:00** Noční univerzita: Prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru **23:15** Ars Vaticana (28. díl) **23:30** Kulatý stůl (237. díl): Hranice v mezilidských vztazích **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 7. 2018

6:05 Můj Bůh a Walter: Manželství **6:20** Pod lampou **8:25** Milion hostií **9:25** Víra do kapsy: Žalmy znovu v módě **9:40** Muzikanti, hrajte **10:15** Rodina podle papeže Františka (2. díl) **10:30** Noční univerzita: Prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru **11:45** Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty **11:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:35** Ars Vaticana (28. díl) **12:45** Papež František a jeho umění věst **13:40** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **13:50** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský – básník a filosof **14:10** Papež mezi drogově závislými **14:25** Kulatý stůl (237. díl): Hranice v mezilidských vztazích **16:00** Outdoor Films s Pavlem Ševčíkem (59. díl): V Antarktídě jako lékař **17:35** Bůh v Tibetu **18:00** Noeland (47. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově **18:35** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:40** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **19:20** Poutní místo Starý Bohumín **19:30** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 [P] **20:00** Na jedné lodi (4. díl) **21:00** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **21:30** Řeckokatolický magazín [P] **21:45** Poézie v obraze – Lubomír Rapoš **22:00** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 **22:20** Už nikdy více Vidomegon **22:40** Polabský lužní les **23:00** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **23:10** Terra Santa News: 18. 7. 2018 **23:30** Duchovní menu **0:05** Cvrlikání (49. díl): Mysami **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 7. 2018

6:05 Klapka s ... (80. díl): Jaroslavem Kolčavou **7:05** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 **7:30** Outdoor Films s Daliborem Carbolem (21. díl): Paragliding je můj osud **9:05** Noční univerzita: PhDr. Tomáš Sedláček – Ekonomie dobra a zla **10:40** Ars Vaticana (28. díl) **10:50** Výpravy do divočiny: Za pandami a koalami **11:45** Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově **11:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Slezská Lilie 2015: John de Jong & The Groove Doctors (UK/CZ)

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

13:40 Gojdič – láska nadevšecko **14:45** Víra do kapsy: Média **15:00** Slunce ve tváři **15:35** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 **16:00** Cvrlikání (49. díl): Mysami **17:10** Chytit vlnu **17:35** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **18:00** Můj Bůh a Walter: Poslední věci **18:20** Velehradská zastavení: Díl 2. – Cyrílometodějská tradice v Olomouci **18:30** Bible pro nejmenší: Gedeon **18:35** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:45** Hlubinami vesmíru s prof. Miloslavem Druckmüllerem, 1. díl **19:30** Terra Santa News: 25. 7. 2018 [P] **20:00** Anežka Česká **21:05** BET LEChem – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři **21:25** Noční univerzita: Slavnostní inaugurace rektora Univerzity Karlovy [P] **22:35** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat **22:55** Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi **0:00** Večer chval (63. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 7. 2018

6:05 Putování modrou planetou: Egypt **6:50** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **7:55** Charita Veselí nad Moravou **8:05** Terra Santa News: 25. 7. 2018 **8:25** Papež František a jeho umění věst **9:20** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **9:30** Bača Milan od Juraja do Šimona **10:00** Kulatý stůl (237. díl): Hranice v mezilidských vztazích **11:35** Sozopol **11:45** Bible pro nejmenší: Gedeon **11:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:40** Ceferino Jiméñez Malla – Cikán v nebi **13:10** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **13:35** 20 let Studia Telepace (13. díl): Dopis z Indie **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Mezi nebem a zemí **15:05** Noeland (47. díl) **15:35** Mauricius – nová hranice **16:00** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazín **16:40** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **16:50** Milion hostií **17:55** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **18:30** Bible pro nejmenší: Hana **18:35** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:40** Ars Vaticana (29. díl) **18:55** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí [P] **19:20** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (127. díl): hraBanda **21:20** Rodina podle papeže Františka (2. díl) **21:35** Historie sklářství v Karlovině **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Za lidštější svět **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 7. 2018

6:05 Po stopách sv. Pavla v Turecku **6:25** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **6:45** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat **7:10** Misie skrze svědectví – Slovensko **8:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (34. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:25** Víra do kapsy: Média **8:45** Noční univerzita: Slavnostní inaugurace rektora Univerzity Karlovy **10:00** Gojdič – láska nadevšecko **11:10** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **11:20** Děti Ventanas **11:45** Bible pro nejmenší: Hana **11:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:40** Kněz Slanina **13:10** Ars Vaticana (29. díl) **13:20** BET LEChem – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři **13:40** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:05** Až na konec světa **15:05** Kaplička pana Zemana **15:15** Putování modrou planetou: Egypt **16:00** Pole milosrdenství **16:55** Na jedné lodi (4. díl) **18:00** Víra v pravdu **18:25** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:30** Bible pro nejmenší: Šalamoun **18:35** Můj Bůh a Walter: Poslední věci **19:00** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **20:00** Noemova pošta: červenec 2018 [L] **21:30** Víra do kapsy: Boží slovo v našem životě **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **22:00** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí **22:25** Svatá Anežka **22:50** Milion hostií **23:50** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **0:05** Naše Prémontře **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 7. 2018

6:05 Klapka s ... (103. díl): Petrem Baranem **7:30** BET LEChem – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři **7:45** Salesiáni na Haiti **8:20** Noeland (47. díl) **8:50** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **8:55** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **9:35** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **9:55** S NOACHem po Izraeli **10:30** Můj Bůh a Walter: Poslední věci **10:55** Na jedné lodi (4. díl) **12:00** Angelus Domini **12:05** Drslavice **12:15** Pod lampou **14:20** Terra Santa News: 25. 7. 2018 **14:40** Udolní růží **15:35** Bratr Prem Bhai – Indie **15:50** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí **16:15** Až já budu velká: Třebovický koláč 2017 [P] **17:25** Hlubinami vesmíru s prof. Miloslavem Druckmüllerem, 1. díl **18:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (35. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:30** Bible pro nejmenší: Šalamoun **18:35** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času **19:20** Česká věda **19:35** Rodina podle papeže Františka (3. díl) [P] **20:00** Bible pro Severní Koreu [P] **20:40** Outdoor Films s Vojtěchem „Belo“ Špišákem a Petrem Filipcem (67. díl): Dobrák od kosti **22:15** Noční univerzita: PhDr. Tomáš Sedláček – Ekonomie dobra a zla **23:50** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:20** Řeckokatolický magazín **0:35** Čas pro Malawi **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 7. 2018

6:05 Ars Vaticana (29. díl) **6:15** Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ **7:15** Rok 2017 s papežem Františkem **8:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (127. díl): hraBanda **9:30** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Anny: Staré město pod Sněžníkem [L] **11:25** Gustav Ištök – Kříž je moje cesta **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): o P. Josefu Toufarovi **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajské Noeviny: 24. 7. 2018 **12:40** Terra Santa News: 25. 7. 2018 **13:05** Bible pro Severní Koreu **13:45** Muzikanti, hrajte **14:15** Smírčí kříž **14:40** Noční univerzita: Slavnostní inaugurace rektora Univerzity Karlovy **16:00** Cimbál Classic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **17:20** Vzlétněte vysoko: Debata o mladých lidech nejen v církvi **17:55** Sedmihlášky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:00** Noeland (49. díl) **18:30** Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch **19:10** Můj Bůh a Walter: Poslední věci **19:30** Exit 316 MISE: Bláznivá střela [P] **20:00** Stalingradská Madona **20:55** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **22:00** Stíny barbarské noci **22:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:00** Na jedné lodi (4. díl) **0:05** Koncert Pěveckého sdružení moravských učitelů **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 23. 7. o 13:30 hod. V škole Ducha / o. Michal Zamkovský: Ježiš na hore Tábor

Duchovná obnova nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 24. 7. o 16:55 hod.:
Slovo v obraze / Svätá Mária Magdaléna

 Maliar inšpirovaný Svätým písmom, kontemplatívna sestra a jej čistá poézia, zamyslenia benediktínskeho mnícha zo Sampora...
 Ich objavovanie kresťanských mystérií liturgického roka sa chce stať modlitbou v každom divákovi.

Streda 25. 7. o 21:50 hod.:
Krížové výpravy (4/4) / Zlyhanie a úspechy

Francúzsky kráľ Ľudovít IX. viedol dve krížové výpravy, napriek tomu nedokázal Svätú zem udržať.

Štvrtok 26. 7. o 17:00 hod.:
Otvárací ceremoniál P18

Priamy prenos z Národného stretnutia mládeže v Prešove.

Piatok 27. 7. o 20:30 hod.: Krížová cesta

Priamy prenos z Národného stretnutia mládeže P18 v Prešove.

Sobota 28. 7. o 20:00 hod.: Modlitbová vigília

Priamy prenos z Národného stretnutia mládeže P18 v Prešove, hudobne sprevádza Rieka Života.

Nedeľa 29. 7. o 12:00 hod.: Svätá omša z Prešova

Priamy prenos z Národného stretnutia mládeže P18 v Prešove. Hlavný celebrant Mons. Stanislav Zvolenský, slávnostný kazateľ Mons. Tomáš Galis.

PROGRAM DUCHOVNÝCH CVIČENÍ A KURZŮ V EXERCIČNÍM DOMĚ ČESKÝ TĚŠÍN V ROCE 2018

- 14. – 16. 9. 2018** • Duchovní obnova pro rozvedené: **Začít znovu aneb Jak dál po rozvodu?** (P. Ing. Jan Kotík)
- 27. – 30. 9. 2018** • Duchovní obnova pro středoškoláky: **Neboj se toužit** (P. Mateusz Janyga SJ)
- 11. – 14. 10. 2018** • Duchovní cvičení: **Život v přítomnosti Boží** (P. Cyril John SJ)
- 26. – 28. 10. 2018** • Duchovní obnova formou zážitkového kurzu pro manželské páry: **Společná cesta**
- 9. – 11. 11. 2018** • Víkend pro ženy: **S biblickými a židovským tanci**
- 23. – 25. 11. 2018** • Duchovní obnova od 18 let: **Kurz „Nový život“**

Aktualizace, informace a přihlášky: exercicni-dum-cesky-tesin.webnode.cz • e-mail: edum.tesin@gmail.com • tel.: 733 249 240. Exerciční dům rovněž nabízí možnost uspořádání vlastních programů.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
21. – 28. ČERVENCE 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 7.		PO 23. 7.		ÚT 24. 7.		ST 25. 7.		ČT 26. 7.		PÁ 27. 7.		SO 28. 7.			
Antifona	1136	1262	1768	1990	1166	1295	1673	1892	1754	1975	1722	1941	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1769	1990	1166	1296	1438	1617	1440	1620	1723	1941	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1770	1991	1167	1296	1438	1618	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1770	1991	1170	1300	1674	1894	1441	1620	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	706	796	1780	2001	1170	1300	1439	1618	1441	1621	1442	1622	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1771	1992	1171	1300	1675	1894	1757	1977	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	706	796	1437	1616	1171	1616	1439	1618	1441	1621	1442	1623	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	792	890	1172	1301	792	890	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1773	1994	1175	1305	1676	1895	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	706	796	1437	1616	1175	1305	1439	1618	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 21. 7.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1774	1995	1176	1307	1677	1897	1440	1620	1727	1946	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1775	1997	1177	1307	1439	1619	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1776	1997	1177	1308	1678	1897	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1777	1999	1180	1310	1680	1900	1441	1621	1730	1949	810	911
Ant. ke kant. P. M.	705	796	706	796	1780	2001	1180	1310	1439	1619	1442	1622	1443	1623	706	797
Prosby	1135	1261	1149	1277	1778	2000	1180	1310	1681	1900	1764	1984	1731	1950	811	911
Záv. modlitba	706	796	706	796	1437	1616	1181	1616	1439	1618	1441	1621	1442	1623	707	798
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 22. 7. – 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 23,1–6
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 2. čt.: Ef 2,13–18
 Ev.: Mk 6,30–34

Pondělí 23. 7. – svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19–20
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 Ev.: Jan 15,1–8

Úterý 24. 7. – nezávazná památka sv. Šarbela Machlúfa

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
 Ž 85(84),2–4.5–6.7–8
 Odp.: 8a (*Ukaž nám, Pane, své milosrdenství!*)
 Ev.: Mt 12,46–50

Streda 25. 7. – svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7–15
 Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6
 Odp.: 5 (*Kdo sejí v slzách, žnout budou s jasotem.*)
 Ev.: Mt 20,20–28

Čtvrtek 26. 7. – památka sv. Jáchyma a Anny

1. čt.: Jer 2,1–3.7–8.12–13
 Ž 36(35),6–7ab.8–9.10–11
 Odp.: 10a (*U tebe, Bože, je pramen života.*)
 Ev.: Mt 13,10–17

Pátek 27. 7. – památka sv. Gorazda a druhú (v Čechách nezávazná památka)

1. čt.: Jer 3,14–17
 Jer 31,10.11–12ab.13
 Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
 Ev.: Mt 13,18–23

Sobota 28. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Jer 7,1–11
 Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
 Ev.: Mt 13,24–30

CESTY K VÍŘE A KE SVATOSTI

FARÁŘ MARIÁN KUFFA • BŮH ZA TEBE BOJUJE DO POSLEDNÍ CHVÍLE

Marian Kuffa v rozhovoru s Martinem Ližičiarem • Fotografie Ing. Matúš Hasil • Ze slovenštiny přeložila Mgr. Johana Kroupová

Poutavý příběh slovenského faráře, který vás inspiruje. Životopisný portrét kněze milujícího tak, jak to lidé potřebují, ne tak, jak si zaslouží. Známe ho jako faráře ze Žakoviec. Kniha přináší zajímavý rozhovor o dětství P. Kuffy, období jeho dospívání, semináře a o prvních okamžicích pobytu na zpusťosené žakoviecké faře. P. Marián mluví i o svých chlapcích a děvčatech, o které se stará, i o tom, jak jeho dílo rostlo až do dnešního dne. A mezi to dává své návrhy na svatost.

BeneMedia • Váz., 138x210 mm, 200 stran, 345 Kč

OD JARMULKY KE KŘÍŽI • PŘÍBĚH KONVERZE FRANCOUZSKÉHO RABÍNA

Jean-Marie Élie Setbon • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Neobyčejný příběh, jenž dokazuje, jak nevyzpytatelné jsou cesty Boží. Jean-Marie Élie Setbon vyrostl v židovské rodině, stal se dokonce rabínem, ale v dospělosti objevil Ježíše Krista a moc jeho kříže. V roce 2008 byl pokřtěn, po smrti své manželky se znovu oženil a má osm dětí. Ukřížovaný ho zvláštním způsobem přitahoval už od chlapeckých let, ale cesta za Kristem byla dlouhá a spletitá. Jeho typický židovský způsob vnímání se nepřestal srážet s tím křesťanským ani během přípravy na křest. Později autor napsal: „Po dlouhém putování Bůh konečně sňal závoj z mých očí. Na-

jednou se všechno vyjasnilo, Bůh mi dal nové smýšlení a já jsem vše uviděl v novém světle. Tato kniha vypráví o obrácení. Je to ale hlavně příběh člověka, který velmi dlouho bojoval s Bohem Ježíše Krista, jenž ho očekával a dával mu znamení.“

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 156 stran, 249 Kč*

POZNÁVÁME SVĚTCE A SVĚTICE

VZNIK ÚCTY A MODLITBY KE ČTRNÁCTI SVATÝM POMOCNÍKŮM V NOUZI

Mgr. Bruno Pavol Vicencz TOM • Překlad Mgr. Lucie Cekotová

Autor seznamuje čtenáře se vznikem a vývojem společné úcty ke čtrnácti svatým pomocníkům v nouzi, kteří se často uvádějí i samostatně. Brožurka obsahuje svátky, roky úmrtí a atributy těchto světců, modlitby k nim i seznam tzv. náhradních pomocníků. Zároveň seznamuje se vznikem, cíli a působením Bratrstva čtrnácti svatých pomocníků v nouzi.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 110x170 mm, 32 stran, 25 Kč*

ANEŽKA ČESKÁ • PRINCEZNA CHUDÝCH

Kateřina Štátná • Ilustrace Františka Vandasová

Určeno hlavně dětem. Už od malička byla Anežka výjimečná. Byla to totiž princezna. Narodila se před více než 800 lety. Přes to všechno se od ní můžeme inspirovat a učit i my, i v dnešní době.

Cesta • Brož., A6, křidový papír, 48 stran, 49 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.